

Ustawa

z dnia ..... 2007 r.
o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej¹⁾

Art. 1. Ustawa określa zasady postępowania w przypadku występowania uciążliwości zapachowej.

Art. 2. Zasady postępowania w przypadku możliwości wystąpienia uciążliwości zapachowej wskutek planowanej działalności gospodarczej, działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i łowiectwa oraz rybactwa śródlądowego, eksploatacji instalacji lub urządzenia oraz innej działalności, określają przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Art. 3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) podmiocie prowadzącym działalność powodującą lub mogącą powodować uciążliwość zapachową – rozumie się przez to podmiot :

- a) prowadzący działalność gospodarczą,
- b) prowadzący działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego,
- c) prowadzący działalność gospodarczą w zakresie obrotu zwierzyną żywą oraz obrotu tuszami i ich częściami,
- d) prowadzący eksploatację instalacji lub urządzenia,
- e) wykonujący inną działalność, nie wymienioną w lit. a – d;

2) uciążliwości zapachowej – rozumie się przez to powodowanie przez podmiot, o którym mowa w pkt 1:

- a) emisji, która może być szkodliwa dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, może powodować szkodę w dobrach materialnych, może pogarszać walory

---

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska oraz ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

estetyczne środowiska lub może kolidować z innymi, uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska,

b) emisji, która nie będąc szkodliwa dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, nie powodując szkody w dobrach materialnych, nie pogarszając walorów estetycznych środowiska i nie kolidując z innymi uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska:

- może powodować uwalnianie substancji zapachowych pogarszających jakość lub komfort życia mieszkańców danego terenu,

- może pogarszać estetyczne warunki bytowe mieszkańców danego terenu ze względu na uwalniane substancje zapachowe,

c) występowania w środowisku, substancji zapachowych pogarszających jakość lub komfort życia mieszkańców danego terenu lub pogarszających estetyczne warunki bytowe mieszkańców danego terenu.

Art. 4. 1. Przedsiębiorca planujący podjęcie działalności gospodarczej oraz osoba lub jednostka organizacyjna nie posiadająca osobowości prawnej planująca działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego, a także eksploatacji instalacji lub urządzenia oraz innej działalności, na terenie gminy, przed podjęciem tej działalności, składają oświadczenie, że ich działalność nie będzie uciążliwa dla mieszkańców gminy pod względem zapachowym.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 składa się właściwemu wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta).

Art. 5. 1. W celu ograniczenia uciążliwości zapachowej występującej na terenie gminy lub jej części, rada gminy może podjąć:

1) uchwałę w sprawie zapobiegania uciążliwości zapachowej na terenie gminy określającą ograniczenia w podejmowaniu działalności gospodarczej na terenie gminy przez podmioty prowadzące działalność mogącą powodować uciążliwość zapachową;

2) uchwałę w sprawie ograniczenia uciążliwości zapachowej na terenie gminy, określając sposób postępowania w zakresie ograniczenia uciążliwości zapachowej oraz podmioty powodujące uciążliwość zapachową.

2. Rada gminy podejmuje uchwałę, o której mowa w ust. 1 pkt 2, po stwierdzeniu uciążliwości zapachowej danej działalności w wyniku wizji lokalnej, o której mowa w art. 7.

3. Uchwały, o których mowa w ust. 1 stanowią akty prawa miejscowego.

Art. 6. 1. W uchwale, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rada gminy określa ograniczenia w podejmowaniu na terenie gminy działalności, mogącej powodować uciążliwość zapachową.

2. Podejmowanie i wykonywanie działalności niezgodnie z warunkami wskazanymi w uchwale jest zabronione.

3. W terminie 30 dni od daty podjęcia uchwały, o której mowa w art. 5 ust.1 pkt 2, wójt (burmistrz, prezydent miasta), wydaje decyzję administracyjną, w której określa dla wskazanego w uchwale podmiotu terminy i sposób postępowania w celu ograniczenia uciążliwości zapachowej, kierując się aktualną wiedzą dotyczącą technik i technologii mogących znaleźć zastosowanie w ograniczaniu uciążliwości zapachowej.

4. Decyzję, o której mowa w ust. 3, wydaje się po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, powiatowego inspektora sanitarnego oraz zainteresowanego podmiotu.

Art. 7. 1. Rada gminy podejmuje uchwały, o których mowa w art. 5 z własnej inicjatywy, z inicjatywy wójta (burmistrza, prezydenta miasta) lub na wniosek złożony przez co najmniej 50 mieszkańców gminy.

2. W przypadku złożenia wniosku przez mieszkańców gminy, do wniosku załącza się wykaz mieszkańców popierających wniosek, ze wskazaniem:

- 1) imienia i nazwiska,
- 2) adresu zamieszkania,
- 3) numeru PESEL,
- 4) numeru dokumentu tożsamości,
- 5) własnoręcznego podpisu

– każdego z mieszkańców gminy popierających wniosek.

3. Mieszkańcy gminy popierający wniosek wyznaczają spośród siebie dwóch pełnomocników albo adwokata lub radcę prawnego jako pełnomocnika, którzy

reprezentują wnioskodawców w postępowaniu dotyczącym przedmiotowego wniosku.

4. Podjęcie uchwały, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2, poprzedza się przeprowadzeniem wizji lokalnej.

5. Wizja lokalna powinna odbyć się nie później niż w terminie 14 dni od daty wszczęcia inicjatywy w sprawie podjęcia uchwały, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2.

6. Za przeprowadzenie wizji lokalnej odpowiedzialny jest wójt (burmistrz, prezydent miasta).

7. O terminie i miejscu przeprowadzenia wizji lokalnej zawiadamia się:

- 1) pełnomocników mieszkańców gminy, w przypadku, o którym mowa w ust. 2;
- 2) powiatowego inspektora sanitarnego;
- 3) wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska,
- 4) podmiot prowadzący działalność powodującą lub mogącą powodować uciążliwość zapachową.

8. W wizji lokalnej biorą udział:

- 1) co najmniej trzech radnych wyznaczonych przez radę gminy;
- 2) wójt (burmistrz, prezydent miasta) lub osoba przez niego upoważniona;
- 3) osoby wyznaczone przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) spośród pracowników urzędu gminy (miasta);
- 4) pełnomocnicy mieszkańców gminy, w przypadku wskazanym w ust. 2.

9. W wizji lokalnej bierze udział wojewódzki inspektor ochrony środowiska oraz powiatowy inspektor sanitarny.

10. Z przeprowadzenia wizji lokalnej, w terminie 7 dni od daty przeprowadzenia wizji, sporządza się protokół celem przedłożenia radzie gminy.

Art. 8. Powiatowy inspektor sanitarny oraz wojewódzki inspektor ochrony środowiska, przedstawiają radzie gminy pisemną opinię w sprawie uciążliwości zapachowej będącej przedmiotem wizji lokalnej, w terminie 7 dni od daty przeprowadzenia wizji lokalnej.

Art. 9. 1. W przypadku niewykonania obowiązku określonego w decyzji, o której mowa w art. 6 ust. 3, oraz niezłożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 4 ust. 1, działalność powodująca uciążliwość zapachową ulega wstrzymaniu, bez prawa do odszkodowania.

2. Decyzję o wstrzymaniu działalności wydaje właściwy wójt (burmistrz, prezydent miasta) w terminie 14 dni od upływu terminu wskazanego w decyzji, o której mowa w art. 6 ust. 3.

Art. 10. 1. Wójt (burmistrz, prezydent miasta), może w drodze decyzji zakazać prowadzenia działalności mogącej powodować uciążliwość zapachową albo wstrzymać działalność będącą przyczyną tej uciążliwości bez prawa do odszkodowania, jeżeli podmiot prowadzący lub zamierzający prowadzić taką działalność, złożył niezgodne z prawdą oświadczenie, o którym mowa w art. 4 ust. 1.

2. Przed podjęciem decyzji, o której mowa w ust.1 wójt (burmistrz, prezydent miasta) może zarządzić przeprowadzenie wizji lokalnej.

3. Przepisy art. 7 ust. 5 – 10 oraz art. 8 stosuje się odpowiednio.

Art. 11. 1. Jeżeli mimo podjęcia przez podmiot prowadzący działalność powodującą uciążliwość zapachową działań dostosowawczych, określonych w decyzji, o której mowa w art. 6 ust. 3, nie uzyskano efektu ograniczenia uciążliwości zapachowej, wójt (burmistrz, prezydent miasta) nakłada na ten podmiot w drodze decyzji, rekompensacyjną opłatę środowiskową w wysokości od 10 000 do 50 000 złotych, ustalając wysokość opłaty w zależności od stopnia nie wykonania obowiązku.

2. Rekompensacyjną opłatę środowiskową wnosi się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna.

3. W sprawach dotyczących rekompensacyjnych opłat środowiskowych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005r. nr 8, poz. 60, z późn. zm.²⁾), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta).

4. Wpływy z tytułu rekompensacyjnej opłaty środowiskowej będą stanowić przychód budżetu gminy.

Art. 12. Właściciel nieruchomości sąsiadującej z nieruchomością, na której prowadzona jest działalność powodująca uciążliwość zapachową, ma prawo żądać

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732, Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 217, poz. 1590, Nr 225, poz. 1635 oraz z 2007 r. Nr 105, poz. 721, Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818.

od podmiotu prowadzącego działalność powodującą uciążliwość zapachową odszkodowania za szkody spowodowane tą działalnością na drodze cywilno-prawnej.

Art. 13. Uprawnienia w zakresie kontroli realizacji uchwał rady gminy oraz decyzji wójta (burmistrza, prezydenta miasta) wskazanych w ustawie przysługują organom państwowej inspekcji sanitarnej oraz inspekcji ochrony środowiska w ramach swoich kompetencji określonych w odrębnych przepisach.

Art. 14. 1. Kto prowadząc lub kierując działalnością powodującą lub mogącą powodować uciążliwość zapachową:

- 1) nie podejmuje działań mających na celu usunięcie uciążliwości zapachowej, zgodnie z decyzją o której mowa w art. 6 ust. 3,
- 2) złożył niezgodne z prawdą oświadczenie, o którym mowa w art. 4 ust. 1,
- 3) mimo zakazu prowadzenia działalności powodującej uciążliwość zapachową, wynikającego z uchwał, o których mowa w art. 5 lub z decyzji, o której mowa w art. 6 ust. 3, taką działalność prowadzi

- podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

2. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1, prowadzi się na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Art. 15. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, z późn. zm.³⁾), w art. 222 uchyla się ust. 5 – 7.

Art. 16. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2 w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) przeciwdziałanie uciążliwości zapachowej.”;

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1199, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1832 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 75, poz. 493, Nr 88, poz. 587, Nr 124, poz. 859.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 6, poz. 41 i Nr 141, poz. 1492, z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087, z 2006 r. Nr 45, poz. 319 i Nr 225, poz. 1635 oraz z 2007r. Nr 127, poz. 880.

2) w art. 10:

a) w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) warunków i jakości życia mieszkańców, w tym ochrony ich zdrowia, ze szczególnym uwzględnieniem działalności mogącej powodować uciążliwość zapachową, o której mowa w ustawie z dnia . . . . . 2007 r. o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej (Dz. U. Nr . . . , poz. . . .);”;

b) w ust. 2:

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) kierunki zmian w strukturze przestrzennej gminy oraz w przeznaczeniu terenów ze szczególnym uwzględnieniem działalności mogącej powodować uciążliwość zapachową, o której mowa w ustawie z dnia . . . . . 2007 r. o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej;”;

- pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) obszary, dla których obowiązkowe jest sporządzanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na podstawie przepisów odrębnych, w tym obszary wymagające przeprowadzenia scaleń i podziału nieruchomości, a także obszary rozmieszczenia obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2.000 m² oraz obszary przestrzeni publicznej, ze szczególnym uwzględnieniem działalności mogącej powodować uciążliwość zapachową, o której mowa w ustawie z dnia . . . . . 2007 r. o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej;”;

- pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16) inne obszary problemowe, w zależności od uwarunkowań i potrzeb zagospodarowania występujących w gminie, ze szczególnym uwzględnieniem działalności mogącej powodować uciążliwość zapachową, o której mowa w ustawie z dnia . . . . . 2007 r. o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej.”;

3) w art. 15 w ust. 2 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy, ze szczególnym uwzględnieniem działalności mogącej powodować uciążliwość zapachową, o której mowa w ustawie z dnia . . . . . 2007 r. o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej;”.

Art. 17. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Ustawa o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej nie ma swojego odpowiednika w dotychczasowym prawodawstwie i jest pierwszą tego typu regulacją w polskim systemie prawa ochrony środowiska.

Nieprzyjemny zapach, który występuje w otoczeniu szeregu źródeł emisji różnych substancji do powietrza, jest przyczyną największej ilości skarg ludności na jakość powietrza. Kojarzony jest zarówno z wystąpieniem zagrożenia zdrowia i życia, jak i też dyskomfortem bytowania. Kierowane do Inspekcji Ochrony Środowiska w okresie 2004-2005 skargi na uciążliwość zapachową stanowią ok. 30 % wszystkich skarg dotyczących zanieczyszczenia powietrza. Podmiotem tych skarg są szczególnie duże fermy trzody chlewnej, drobiu, zwierząt futerkowych, zakłady unieszkodliwiania i odzysku odpadów, oczyszczalnie ścieków, bazy i stacje paliw płynnych. Wyniki kontroli wielokrotnie potwierdzają dużą uciążliwość zapachową ocenianych źródeł – nie znajduje to jednak potwierdzenia w wynikach jakościowych i ilościowych pobieranych próbek powietrza oraz odprowadzanych ze źródeł emisji gazów. Nie stwierdza się przekroczeń poziomów dopuszczalnych substancji w powietrzu jak również przestrzegane są warunki pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza.

Prace nad prawnym uregulowaniem zagadnień dotyczących standardów zapachowej jakości powietrza podejmowane są od lat w wielu krajach Unii Europejskiej i nadal nie doprowadziły do sformułowania jednoznacznych definicji pojęć i kryteriów uciążliwości zapachu. Aktualnie do pomiaru, oceny oraz sposobu ograniczania uciążliwości zapachowej w poszczególnych krajach UE mają zastosowanie normy obowiązujące tylko w tych krajach, jak również od niedawna normy europejskie. W niektórych krajach UE do pomiaru całkowitej emisji zapachowej stosuje się wytyczne określone w normie europejskiej EN 13725:2003 „Air quality. Determination of odour concentration by dynamic olfaktometry”, natomiast w zapobieganiu lub ograniczaniu powstawania uciążliwości zapachowej mają zastosowanie wytyczne i najlepsze dostępne techniki określone w dokumencie BREF „The Integrated Pollution Prevention and Control – H4: Horizontal Guidance for Odour”.

Jedyną możliwością rozwiązania problemu uciążliwości zapachowych jest skojarzenie ich istnienia z przyczyną powstawania, z prowadzeniem działalności uciążliwych zapachowo, poprzez upoważnienie właściwych organów gminy do podjęcia decyzji skutkujących ograniczeniem uciążliwości zapachowej. Dlatego w przedmiotowej ustawie przyjęto takie rozwiązanie, zgodnie z którym problem odorów rozwiązywany będzie, tak jak ma to miejsce

w krajach Unii Europejskiej, na najniższym szczeblu samorządu terytorialnego jako organu właściwego do spraw lokalizacji inwestycji. Rozstrzygnięcie zagadnień dotyczących uciążliwości zapachowej następować będzie poprzez znajdowanie kompromisu pomiędzy lokalną społecznością a zakładami produkcyjnymi lub usługowymi funkcjonującymi na danym terenie.

W art. 6 projektu ustawy wskazano, że na podstawie uchwały, o której mowa w art. 5, właściwy organ ochrony środowiska, tj. wójt (burmistrz, prezydent miasta), wydaje decyzję administracyjną, w której określa terminy i sposób postępowania w celu ograniczenia uciążliwości zapachowej, kierując się aktualną wiedzą dotyczącą technik i technologii mogących znaleźć zastosowanie w ograniczaniu uciążliwości zapachowej. Zasady te w szczególności mogą odnosić się do sposobów postępowania ograniczających uciążliwość zapachową, obejmujących m.in.:

- 1) zmianę procesu produkcyjnego poprzez zastosowanie w cyklu produkcyjnym substancji i materiałów o mniejszej uciążliwości zapachowej;
- 2) hermetyzację procesu produkcyjnego;
- 3) dezodoryzację;
- 4) zastosowanie najlepszych dostępnych technik w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska;
- 5) przechowywanie wszystkich wyprodukowanych w gospodarstwie płynnych i stałych nawozów naturalnych oraz odpadów w specjalnych, szczelnych zbiornikach lub płytach usytuowanych w odpowiedniej odległości od zabudowań i granic zagrody wiejskiej, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane;
- 6) gromadzenie, fermentowanie i przechowywanie obornika w pomieszczeniach inwentarskich lub na płytach gnojowych ze ścianami bocznymi, zabezpieczonymi przed przenikaniem wycieków do gruntu i zaopatrzonymi w instalacje odprowadzające wycieki do szczelnych zbiorników na gnojówkę i wodę gnojową;
- 7) ograniczenie wydzielania się substancji zapachowych w czasie mieszania gnojowicy w otwartych zbiornikach naziemnych poprzez mieszanie jej bezpośrednio przed opróżnianiem zbiornika;
- 8) utrzymywanie w czystości wszystkich utwardzonych powierzchni wewnątrz i na zewnątrz pomieszczeń inwentarskich;
- 9) stosowanie w oborach ściółkowych dostatecznej ilości suchej słomy;
- 10) czyszczenie i poddawanie okresowej dezynfekcji budynków inwentarskich;

- 11) rozproszenie substancji zapachowych wydostających się z pomieszczeń inwentarskich systemami wentylacyjnymi w budynkach inwentarskich oraz zapewnienie odpowiedniego miejsca ich wyprowadzenia z budynku;
- 12) wywożenie gnojowicy i obornika na pole w czasie pochmurnej pogody, używając rozrząsaczy i beczkowsów, i ich wprowadzanie pod powierzchnię nieobsianej gleby za pomocą węży rozlewowych, wyposażonych w odpowiednie końcówki;
- 13) przykrycie lub wymieszanie z glebą nawozów naturalnych w postaci stałej i płynnej za pomocą narzędzi uprawowych nie później niż następnego dnia po ich zastosowaniu.

Ponadto, w uchwale, o której mowa w art. 5 ust. 2 organ może:

- 1) ustalić trasy udostępnione dla transportu ładunków powodujących uwalnianie substancji zapachowych;
- 2) zakazać na wyznaczonym terenie stosowania określonych procesów technologicznych związanych z uwalnianiem substancji zapachowych;
- 3) ustalić ograniczenia co do czasu pracy lub korzystania z instalacji i urządzeń, z których uwalniają się substancje zapachowe.

Przy określaniu sposobu zapobiegania lub postępowania w celu ograniczenia tej uciążliwości właściwy organ ochrony środowiska, tj. wójt (burmistrz, prezydent miasta) może wykorzystać wytyczne i najlepsze dostępne techniki określone w dokumencie BREF „The Integrated Pollution Prevention and Control – H4: Horizontal Guidance for Odour”.

W ustawie, tak jak ma to miejsce w wielu krajach UE, zrezygnowano z ilościowego podejścia do oceny uciążliwości zapachowej, na rzecz subiektywnej oceny. Podczas wizji lokalnej, o której mowa w art. 7 ust.4, dopuszczalne jest jednak skorzystanie przez właściwy organ ochrony środowiska z metody pomiarowej opisanej w normie europejskiej EN 13725:2003 (polska wersja normy PN-EN 13725:2007 „Jakość powietrza - Oznaczenie stężenia zapachowego metodą olfaktometrii dynamicznej”).

Przewidziana w ustawie rekompensacyjna opłata środowiskowa będzie stanowić przychód budżetu gminy. Środki te umożliwią gminie prowadzenie lepszej polityki w dziedzinie zagospodarowania przestrzennego, m.in. w celu rozwiązywania problemów uciążliwości zapachowej.

Należy podkreślić, że projektowana regulacja prawna odpowiada na społeczne zapotrzebowanie zapewnienia przez władze rządowe i samorządowe skutecznej ochrony przed uciążliwością zapachową wywoływaną przez określoną działalność danego podmiotu, powodującą uwalnianie substancji zapachowych pogarszających jakość lub komfort życia

mieszkańców danego terenu lub pogarszającą estetyczne warunki bytowe mieszkańców danego terenu.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004r. Nr 65, poz. 597).

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt ustawy będzie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Środowiska.

Ponadto w dniu 11 kwietnia 2007r. otrzymano zgłoszenie zainteresowania pracami nad projektem ustawy firmy Imperial Tobacco Polska S.A., to jest podmiotu wykonywającego zawodową działalność lobbingową.

Ocena Skutków Regulacji

1. Cel wprowadzenia ustawy

Celem wprowadzenia ustawy jest prawne uregulowanie zagadnień dotyczących przeciwdziałaniu i ograniczaniu uciążliwości zapachowej powstającej podczas działalności podmiotów. Powyższa regulacja prawna odpowiada na społeczne zapotrzebowanie zapewnienia przez władze rządowe i samorządowe skutecznej ochrony przed uciążliwością zapachową wywoływaną przez określoną działalność danego podmiotu, powodującą uwalnianie substancji zapachowych pogarszających jakość lub komfort życia mieszkańców danego terenu lub pogarszającą estetyczne warunki bytowe mieszkańców danego terenu.

2. Podmioty, na które oddziałuje projektowana regulacja.

Projektowana regulacja wpłynie na podmioty, prowadzące działalność gospodarczą, prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego, prowadzące działalność gospodarczą w zakresie obrotu zwierzyną żywą oraz obrotu tuszami i ich częściami, prowadzące eksploatację instalacji lub urządzenia lub wykonujące inną działalność, wyżej nie wymienioną, a więc takie, których działalność powoduje lub może powodować uciążliwość zapachową dla mieszkańców gminy.

W przypadku stwierdzenia uciążliwości zapachowej, właściciel zakładu będzie zobowiązany do podjęcia działań mających na celu ograniczenie uciążliwości zapachowej. Będą to działania określone w decyzji właściwego organu ochrony środowiska tj.: wójta, burmistrza lub prezydenta miasta wydanej w celu ograniczenia tej uciążliwości.

Na użytkownikach środowiska ciąży obowiązek takiego eksploataowania instalacji, aby związane z nimi emisje nie powodowały pogorszenia stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagrożenia życia lub zdrowia ludzi. Kosztów tych działań nie można w chwili obecnej oszacować w wystarczająco precyzyjny sposób. Należy jednak dodać, iż nie jest to kwestia nowa w polskim prawodawstwie. Zgodnie z obowiązującą do października 2001r. ustawą o ochronie i kształtowaniu środowiska, jednostki organizacyjne były obowiązane do stosowania metod, technologii i środków technicznych chroniących powietrze przed zanieczyszczeniem (art. 27). Obecnie podobne zapisy znajdują się w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Stąd też wejście w życie ustawy nie nałoży na przedsiębiorstwa nowych wydatków ponieważ już na gruncie dotychczasowych przepisów były one zobowiązane do ponoszenia kosztów związanych z zapewnieniem odpowiedniej jakości powietrza.

3. Omówienie wyników konsultacji społecznych

Projekt ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej został przesłany, w ramach konsultacji społecznych, do zainteresowanych instytucji naukowo-badawczych, izb gospodarczych, wojewódzkich służb ochrony środowiska, organizacji pozarządowych oraz przedsiębiorców, a także zamieszczony na stronach internetowych Ministerstwa Środowiska i Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska. Szczegółowy wykaz partnerów społecznych określono poniżej:

1. Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego
2. Wojewodowie
3. Marszałkowie województw
4. Dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej
5. Związek miast polskich
6. Związek powiatów polskich
7. Główny Inspektor Sanitarny
8. Dyrektor Generalny PGL Lasy Państwowe
9. NFOŚiGW
10. Państwowa Rada Ochrony Środowiska
11. Państwowa Rada Ochrony Przyrody
12. Liga Ochrony Przyrody
13. Polska Akademia Nauk
14. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”
15. NSZZ Rolników Indywidualnych „Solidarność”
16. OPZZ
17. Związek Leśników Polskich RP
18. Krajowa Izba Gospodarcza
19. Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych
20. Instytut Ochrony Środowiska
21. Instytut Ochrony Roślin
22. Instytut na Rzecz Ekorozwoju
23. Polski Klub Ekologiczny
24. Biuro Wspierania Lobbying Ekologicznego
25. Polskie Towarzystwo Przyjaciół Przyrody „Pro Natura”
26. Centrum Prawa Ekologicznego
27. Polska Zielona Sieć
28. Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Ekologii Miast
29. Wydział Inżynierii Środowiska, Politechnika Warszawska
30. Stowarzyszenie Producentów Cementu i Wapna
31. Stowarzyszenie Polskich Przedsiębiorców Gospodarki Odpadami
32. „Termiczne Unieszkodliwianie Odpadów-KLUB 0,1” EMIPRO Sp. z o.o.
33. Towarzystwo Gospodarcze – Polskie Elektrownie
34. Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych
35. Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie
36. Izba Energetyki Przemysłowej
37. Biuro Studiów i Projektów Energetycznych „Energoprojekt- Warszawa” S.A.
38. Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego
39. Polska Izba Druku
40. Polska Izba Przemysłu Skórzanego
41. Polska Izba Przemysłu Chemicznego
42. Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej
43. Polska Izba Przemysłu Farmaceutycznego i Wyrobów Medycznych
44. Izba Gospodarcza „Farmacja Polska”
45. Polski Związek Pracodawców Prywatnych Przemysłu Motoryzacyjnego i Ciągników
46. Politechnika Szczecińska

47. Politechnika Wrocławska
48. Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Środków Czystości
49. Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa
50. Federacja Zielonych Gaja
51. Związek Pracodawców Przemysłu Utylizacyjnego
52. Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan
53. Konfederacja Pracodawców Polskich
54. AGRI PLUS – Murphy Brown Group

W ramach konsultacji społecznych zgłoszono szereg uwag, z których najczęściej powtarzającą się była przyjęta w ustawie uznaniowa ocena uciążliwości zapachowej oraz brak obiektywnych kryteriów określania dopuszczalnej uciążliwości zapachowej. Uwzględnione uwagi dotyczyły natomiast:

- obligatoryjnego uczestnictwa organów inspekcji ochrony środowiska oraz inspekcji sanitarnej podczas wizji lokalnej;
- uczestnictwa podmiotu prowadzącego działalność powodującą lub mogącą powodować uciążliwość zapachową w wizji lokalnej;
- konieczności zasięgnięcia opinii wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, powiatowego inspektora sanitarnego oraz zainteresowanego podmiotu przed wydaniem przez właściwy organ ochrony środowiska decyzji, o której mowa w art.6 ust. 3 ustawy.

Uwzględniono ponadto 10 uwag, które miały charakter redakcyjny.

Nie uwzględniono uwag, które podważały zasadność powstania nowej ustawy oraz negocjowały przyjęte w ustawie założenia dotyczące rozwiązania problemu uciążliwości zapachowej.

4. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Zgodnie z przyjętymi ustaleniami główny ciężar prowadzenia postępowania i oceny jakości zapachowej powietrza spoczywać będzie na administracji samorządowej: gminie. Zadania w tym zakresie realizowane będą przez już istniejące organy i instytucje. W związku z powyższym nie zachodzi konieczność tworzenia nowych struktur, a jedynie dostosowanie i ewentualna rozbudowa już istniejących. Działania gmin wspomagane będą przez wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska, stacje Inspekcji Sanitarnej oraz inne struktury realizujące programy oceny jakości powietrza. W różnych regionach kraju występuje różna skala dolegliwości jaką powodują uciążliwości zapachowe i różna częstotliwość występowania tych uciążliwości, co nie pozwala na podanie ogólnopolskich kosztów w skali kraju w kolejnych latach. Praktycznie całość zadań w sferze oceny zapachowej jakości powietrza zostanie sfinansowana ze środków publicznych. Głównym źródłem środków na ten cel będą budżety gmin. Na obecnym etapie trudno jest oszacować koszty jakie zostaną poniesione.

5. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Regulacje zaproponowane w projekcie będą miały wpływ na sektor finansów publicznych, jednak na obecnym etapie trudno jest ocenić wielkość kosztów jakie poniesie budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego. Wpływy z tytułu opłacania przez podmioty rekompensacyjnej opłaty środowiskowej będą stanowić przychód budżetu gminy.

6. Wpływ regulacji na rynek pracy

Trudno jest aktualnie ocenić jaki wpływ na rynek pracy będą miały regulacje zaproponowane w projekcie.

7. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Trudno jest aktualnie ocenić jaki wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki będą miały regulacje zaproponowane w projekcie.

8. Wpływ regulacji na życie lub zdrowie ludzi

Przygotowanie projektu ustawy podyktowane jest koniecznością ochrony jakości powietrza, a w szczególności zdrowia ludzi i poprawy komfortu życia w zakresie uciążliwości zapachowych.

9. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projekt ustawy poprzez zobowiązania do ograniczania uciążliwości zapachowej powinien doprowadzić do poprawy warunków życia i rozwoju gospodarczego na danym obszarze oraz stanowić podstawę do planowania, a następnie podejmowania działań koniecznych dla zmniejszenia poziomu zanieczyszczenia atmosfery.

Wprowadzenie regulacji prawnej mającej na celu zmniejszenie uciążliwości związanej z jakością zapachową powietrza ma stymulować rozwój regionów nastawionych na turystykę i rekreację poprzez zapewnienie większego komfortu potencjalnym klientom.

Projekt ustawy stanowi jednocześnie narzędzie obligujące przedsiębiorców do poniesienia dodatkowych kosztów wynikających z uciążliwości spowodowanych działalnością ich zakładów – jednak ten wpływ nie może być przypisany do konkretnych regionów lecz do poszczególnych zakładów.